

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Arbitraal vonnis van 14 september 2012

Kenmerk: 11/22

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:
mr. H.F.M. Hofhuis, wonende te Den Haag, voorzitter,
R.A. Thieme Groen, wonende te Hattem,
dr. P.D.J. Vegt, wonende te Leiderdorp,
bijgestaan door mr. M.P.D. de Mönnink, griffier,
heeft het navolgende vonnis gewezen

in de zaak van:

dr. A.,
wonende te Z.,
eiser,
gemachtigde: mr. J.S.M. Brouwer,

tegen:

de stichting B.,
gevestigd te Y.,
verweerster,
gemachtigde: mr. R.P.F. van der Mark.

Partijen worden hierna aangeduid als eiser en verweerster.

1. De procedure

- 1.1 Eiser heeft met een brief van 30 juni 2011 deze procedure aanhangig gemaakt. Met een memorie van eis van 29 september 2011 heeft hij het Scheidsgerecht verzocht bij arbitraal vonnis verweerster te veroordelen tot:
- (1) het overnemen van zijn praktijkdeel, nader te omschrijven en tegen een door het Scheidsgerecht te bepalen datum, tegen betaling van een goodwillson vastgesteld volgens de normen van de Orde van Medisch Specialisten;
  - (2) het vergoeden van de door hem geleden schade, bestaande uit (i) de kosten voor de waarneming tot 1 december 2011 en (ii) een inkomen van een jaar, dan wel een schadevergoeding in redelijkheid en billijkheid vast te stellen;
  - (3) betaling van de kosten van het geding.
- Bij deze memorie zijn 23 producties (genummerd 1-23) gevoegd.
- 1.2 Verweerster heeft met een memorie van antwoord, gedateerd 9 mei 2012, verweer gevoerd. Zij heeft daarbij geconcludeerd tot afwijzing van de vorderingen van eiser, met

veroordeling van hem in de kosten van het geding. Bij de memorie van antwoord zijn dertien producties (genummerd 1-13) gevoegd.

- 1.3 Met een brief van 20 juli 2012 heeft de gemachtigde van eiser nadere producties, genummerd 22-28, ingezonden.
- 1.4 Met een brief van 26 juli 2012 heeft de gemachtigde van verweerster het Scheidsgerecht verzocht om een andere datum voor de mondelinge behandeling van deze zaak. Op dit verzoek had de gemachtigde van eiser al geanticipeerd met haar brief van 20 juli 2012 (zie onder 1.3). Zij heeft met een fax van 27 juli 2012 bezwaar gemaakt tegen het verzoek van verweerster. Het Scheidsgerecht heeft met een brief van 30 juli 2012 aan de gemachtigden bericht dat de voorzitter het verzoek om vaststelling van een andere datum heeft afgewezen. Bij brief van 20 augustus 2012 heeft de gemachtigde van verweerster een nadere productie, genummerd 14, ingezonden.
- 1.5 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 28 augustus 2012. Eiser is daar in persoon verschenen, met zijn gemachtigde. Aan de zijde van verweerster waren aanwezig mevrouw drs. C. (voorzitter van de raad van bestuur) en de heer D. (directeur Zorg), met bijstand van de gemachtigde van verweerster, alsmede mevrouw E. (oogarts en werkzaam in het ziekenhuis van verweerster) met haar raadvrouw mr. C. van der Kolk-Heinsbroek. De gemachtigde van eiser heeft het woord gevoerd mede aan de hand van een pleitnotitie.
- 1.6 Met een brief van 28 augustus 2012 heeft de gemachtigde van eiser een productie nagezonden. De griffier van het Scheidsgerecht heeft aan beide gemachtigden bericht dat het Scheidsgerecht geen kennis kan nemen van eenzijdig ingebrachte stukken nadat de behandeling van de zaak is gesloten.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiser, die thans 63 jaar oud is, is oogarts. Met ingang van 1 januari 2004 is hij als zodanig toegelaten tot het ziekenhuis van verweerster (B., hierna ook aan te duiden als het ziekenhuis). Artikel 24 lid 1 van de toelatingsovereenkomst voorziet in de mogelijkheid van opzegging van de overeenkomst door verweerster in geval van klemmende redenen van zodanige aard dat redelijkerwijs van verweerster niet gevergd kan worden de overeenkomst te continueren.
- 2.2 Eiser heeft zijn praktijk als oogarts in het ziekenhuis uitgeoefend als lid van de maatschap oogheelkunde (hierna: de maatschap). De maatschap telde in 2004 vier leden (onder wie dus eiser) en sinds 1 januari 2008 vijf leden. Artikel 16 lid 3 van de maatschapsovereenkomst bepaalt, kort gezegd, dat een uittredende maat zijn aandeel in de praktijk dient aan te bieden aan de andere maten “tegen een som vast te stellen met inachtneming van de alsdan geldende normen en omstandigheden”. Als de blijvende maten geen gebruik maken van dit aanbod, heeft blijkens lid 4 de uittredende maat het recht het praktijkaandeel aan een derde over te dragen.
- 2.3 In 2009 en in februari en maart 2010 hebben de andere oogartsen van de maatschap gesprekken met eiser gevoerd naar aanleiding van vragen van hen over zijn medische functioneren.

- 2.4 Op 4 april 2010 heeft de voorzitter van de maatschap, tevens voorzitter van de vakgroep oogheelkunde van het ziekenhuis, een brief gezonden aan het bestuur van de medische staf van het ziekenhuis. In de brief uiten de overige leden van de maatschap hun zorg over het medisch functioneren van eiser. Naar aanleiding van deze brief heeft op 29 april 2010 een gesprek plaatsgevonden tussen de toenmalige maatschapsvoorzitter, eiser en de voorzitter van de medische staf. De voorzitter van de medische staf heeft aangekondigd dat, in overeenstemming met het Kwaliteitsreglement Medische Staf, een onderzoek zou worden ingesteld naar het functioneren van eiser. Op 20 mei 2010 is met eiser gesproken over een beperking van zijn werkzaamheden in afwachting van het onderzoek.
- 2.5 De aldus ingestelde commissie van onderzoek (hierna: CVO) bestond uit leden van de medische staf van het ziekenhuis. De CVO heeft op 22 juli 2010 eiser gehoord en heeft op 5 oktober 2010 een schriftelijk rapport uitgebracht. De aanbevelingen van dit rapport betreffen enerzijds de vakgroep oogheelkunde als geheel en anderzijds het functioneren van eiser. Ten aanzien van eiser heeft de CVO geconcludeerd dat zijn medisch inhoudelijk functioneren “onvoldoende is om te voldoen aan de kwaliteit die de maatschap oogheelkunde in het B. voorstaat”. De CVO vermeldt verder onder meer: “Het belangrijkste is dat de vakgroep geen vertrouwen meer heeft. Bijna niemand heeft vertrouwen in [eiser].” Dit resulteert in het advies om, nu er “geen grond [is] om verbetering te verwachten”, het toelatingscontract van eiser te ontbinden of hem slechts strak omschreven en met de maatschap overeengekomen verrichtingen te laten uitvoeren. Ten aanzien van de vakgroeporganisatie als geheel adviseert de CVO de vakgroep om zich op te geven voor interne visitatie, te beginnen met structurele preoperatieve besprekingen, de frequentie van de maatschapsvergaderingen op te voeren en tot een betere registratie van complicaties te geraken.
- 2.6 Met een brief van 11 oktober 2010 heeft de voorzitter van de medische staf aan eiser bericht dat hij, eiser, uitsluitend met restricties zijn praktijk kan voortzetten. Dit heeft geleid tot afspraken tussen de maatschap/vakgroep, eiser en de directeur Zorg van het ziekenhuis die onder meer inhouden dat eiser bepaalde behandelingen niet meer zal verrichten. Op 20 oktober 2010 is dit aan de raad van bestuur van verweerster meegedeeld. Bij die gelegenheid heeft de raad van bestuur ook een exemplaar van het rapport van 5 oktober 2010 van de CVO ontvangen. De met eiser gemaakte afspraken zijn vastgelegd in een document van 17 november 2010. Onderdeel van de afspraken was dat eiser met ingang van 1 april 2011 niet langer – zoals tot dan toe het geval was – ongeveer drie dagen voor het ziekenhuis van verweerster werkzaam zou zijn, maar gedurende 1,5 dag. Eiser zou proberen daarnaast (in meerdere mate) elders werkzaam te zijn als oogarts.
- 2.7 In opdracht van de arbeidsongeschiktheidsverzekeraar van leden van de maatschap heeft het externe bureau F. BV de leden van de vakgroep oogheelkunde begeleid. In een e-mailbericht van 29 maart 2010 heeft G. van F. BV aan de vakgroep enkele van zijn bevindingen voorgelegd en daarbij voorstellen geformuleerd. In dit bericht is onder meer vermeld dat de vakgroepleden “wel unaniem [zijn] in het feit dat [zij] geen afscheid van elkaar willen nemen”.
- 2.8 Met een aan de voorzitter van de medische staf gerichte brief van 26 april 2011 heeft eiser gereageerd op de inhoud van het CVO-rapport. Hij heeft hierin de juistheid van een groot aantal bevindingen van de CVO over zijn functioneren tegengesproken.

- 2.9 Tijdens een vakgroepvergadering van 29 april 2011, waarin onder meer zou worden gesproken over de goodwill die was verbonden aan de praktijk (van 1,5 dag) die eiser niet meer zou verrichten, hebben de overige leden van de vakgroep het vertrouwen in eiser opgezegd. Zij hebben dit standpunt mede gebaseerd op een lijst met achttien (nieuwe) “incidenten” betreffende het optreden van eiser. De maatschap oogheelkunde heeft met een brief van 3 mei 2011 deze lijst toegestuurd aan de raad van bestuur. Bij de vakgroepvergadering van 29 april 2011 waren ook de directeur Zorg van verweerster en de voorzitter van de medische staf van het ziekenhuis aanwezig.
- 2.10 De rvb heeft met een brief van 16 mei 2011 aan eiser bericht voornemens te zijn de toelatingsovereenkomst met hem op te zeggen. Hij is kort daarna op non-actief gesteld. Na eiser te hebben gehoord, heeft de voorzitter van de raad van bestuur met een brief van 30 mei 2011 aan eiser meegedeeld dat verweerster de toelatingsovereenkomst opzegt per 1 december 2011 wegens gewichtige redenen van zodanige aard dat van de rvb niet kan worden gevergd de overeenkomst in stand te laten. In deze brief is vermeld dat de vakgroep en het stafbestuur hiermee akkoord gaan. De brief verwijst onder meer naar het rapport van de CVO, de daarna gemaakte afspraken met eiser (zie onder 2.6) en het gebeurde op 29 april 2011 (zie onder 2.8). Volgens de raad van bestuur blijkt uit “overzichten van de klacht- en claimregistratie” – waarmee is bedoeld op de lijst met incidenten die op 3 mei 2011 aan de raad van bestuur was toegezonden – dat het aantal tegen eiser ingediende klachten en claims “hoog” is. De melding van deze “nieuwe incidenten” dienen, zo vermeldt de raad van bestuur, ter adstructie van eisers disfunctioneren en wijzen mogelijk op “niet noodzakelijke schade” voor de patiënten.
- 2.11 Verweerster heeft de incidenten die zijn aangeduid in de opzeggingsbrief van 30 mei 2011, voorgelegd aan de calamiteitencommissie van het ziekenhuis. Aan een externe deskundige, de oogarts prof. dr. H., is de opdracht verleend de beschreven gevallen te onderzoeken. Aan het daarvan opgemaakte rapport kan het volgende worden ontleend. Op grond van een eerste onderzoek heeft prof. H. vastgesteld dat bij elf van de opgegeven casus onvoldoende reden is om deze als mogelijke calamiteit te bestempelen. Deze gevallen kunnen worden samengevat als “slordige zorg”, maar betekenen zeker geen calamiteiten en bevatten evenmin elementen voor een mogelijke claim. De overige, nader onderzochte, zeven gevallen hebben geleid tot de volgende algemene conclusies van de rapporteur:
“De statusvoering is slordig en onvolledig, hetgeen ertoe kan leiden dat er fouten worden gemaakt bij overdragen van zorg op andere zorgverleners. [...] De slordige statusvoering kan ook illustratief zijn voor de gehele benadering van de zorg, zodat er sprake is van slordigheden en onvolkomenheden (casus 2: ablatio retinae). Opvallend is dat het nagenoeg uitsluitend kleine incidenten, vragen of onduidelijkheden betreft, die prima kunnen worden opgelost door persoonlijke toelichting of overleg. Daarvan lijkt hier op geen enkele wijze sprake te zijn en dit dunkt mij het belangrijkste verbeterpunt. Bij geen enkele casus is sprake van een calamiteit als gevolg van de handelwijze van de oogarts.”
- 2.12 In de periode tussen eind mei en 1 december 2011 is eisers praktijk in het ziekenhuis voor de volle omvang waargenomen deels door zijn maten en deels door een andere oogarts. De kosten van externe waarneming hebben € 1.100 per dag bedragen en de overige maten zijn voor de interne verrekening van de vervanging van eiser door zijn

maten uitgegaan van ditzelfde bedrag. Eiser heeft per 1 december 2011 zijn praktijk in het ziekenhuis beëindigd.

- 2.13 Gesprekken tussen eiser en zijn gewezen maten, waaraan ook een vertegenwoordiger van verweerster heeft deelgenomen, over de aan eiser mogelijk toekomende goodwill voor zijn praktijkaandeel hebben tot dusver geen resultaat gehad.
- 2.14 Eiser berust op zichzelf in het gegeven dat zijn toelating per 1 december 2011 is geëindigd, maar bestrijdt de zienswijze van verweerster dat daarvoor gewichtige redenen in de zin van artikel 24 lid 1 van de toelatingsovereenkomst hebben bestaan. Volgens hem kunnen de gesprekken op 29 april 2010 en op 20 mei 2010 geen grond vormen en is het CVO-rapport voor een relevant deel gebaseerd op onjuiste gegevens. Hij bestrijdt de juistheid van de verwijten die de overige leden van de maatschap/vakgroep op 29 april 2011 aan hem hebben gemaakt. Dit geldt ook voor de lijst met incidenten. Op basis van dit een en ander concludeert eiser dat de opzegging onrechtmatig, althans vernietigbaar, is. De nadelige gevolgen daarvan mogen zijns inziens niet voor zijn rekening komen. Dit betreft de door hem tot dusver gemiste, aan zijn praktijkdeel verbonden, goodwill, die zijn gewezen maten niet aan hem willen vergoeden, alsmede zijn verlies aan inkomen gedurende de periode van eind mei 2011 tot 1 december 2011. Hij begroot dit verlies op € 1.100 per dag. De schade betreft voorts het door hem gemiste inkomen over een jaar, althans een naar redelijkheid en billijkheid te bepalen bedrag. Dit brengt hem tot de onder 1.1 omschreven vordering.
- 2.15 Verweerster bestrijdt de vorderingen. Zij stelt hiertoe, samengevat, het volgende. Er waren gewichtige redenen voor de opzegging, waaraan een lange periode van kritiek op eisers functioneren is voorafgegaan. Het CVO-rapport vermeldt dat hij medisch-inhoudelijk onvoldoende functioneert en dat de vakgroep geen vertrouwen meer in hem heeft. Niettemin is aan eiser nog een kans geboden en zijn strakke afspraken met hem gemaakt. Nieuwe klachten hebben de andere leden van de vakgroep gebracht tot de definitieve opzegging van hun vertrouwen in eiser. De opzegging van de toelatingsovereenkomst door haar, verweerster, was daarop een logische en te verwachten stap. Verweerster is niet bereid noch verplicht de praktijk van eiser over te nemen of hem daarvoor een vergoeding te betalen. Ook voor een schadevergoeding zoals door eiser gevorderd bestaat geen grond. De opzegging was immers niet onrechtmatig. Bovendien is gedurende de periode van eind mei tot 1 december 2011 eisers praktijkdeel waargenomen door de andere maten, en is de wijze waarop wordt voorzien in de waarneming en daarvoor financieel wordt afgerekend, een zaak van de maten onderling.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit artikel 27 lid 2 van de toelatingsovereenkomst en staat tussen partijen vast.

4. Beoordeling van het geschil

- 4.1 Ter beoordeling staat allereerst de vraag of verweerster op toereikende gronden de toelatingsovereenkomst met eiser heeft opgezegd. Deze vraag is aan de orde ondanks het feit dat eiser het resultaat van de opzegging, te weten het einde van zijn toelating, thans als een gegeven aanvaardt.

- 4.2 De opzegging berust in de kern op het feit dat de overige leden van de maatschap/vakgroep het vertrouwen in eiser hebben opgezegd. In beginsel levert een zodanig feit een gewichtige reden voor opzegging op. Samenwerking tussen de medisch specialisten binnen een vakgroep is van wezenlijk belang voor een goede patiëntenzorg in het ziekenhuis, waarvoor de raad van bestuur van verweerster eindverantwoordelijk is. Hierbij is op zichzelf niet van belang of het ontbreken van vertrouwen vooral betrekking heeft op de strikt medische kant van het functioneren van de specialist in kwestie of op andere aspecten die voor een goede samenwerking nodig zijn.
- 4.3 Er kunnen zich omstandigheden voordoen waaronder opzegging niet – of nog niet – gerechtvaardigd is. Hoewel de verantwoordelijkheid voor het bereiken van goede en werkbare onderlinge verhoudingen in de eerste plaats een zaak is van de leden van de maatschap/vakgroep zelf, mag van de raad van bestuur, afhankelijk van de aard en de ernst van de problemen die tot het onderlinge gebrek aan vertrouwen hebben geleid, worden verwacht dat hij zich inspant om te bevorderen dat het vertrouwen terugkeert. Ook dient de raad van bestuur zich er, binnen zekere grenzen, van te vergewissen welke gedragingen of gebeurtenissen tot het gemis aan onderling vertrouwen hebben geleid. Het is bijvoorbeeld mogelijk dat de meerderheid in wezen ongelijk heeft. Dan kan het onaanvaardbaar zijn dat die meerderheid zonder meer aan het langste eind trekt.
- 4.4 Het Scheidsgerecht heeft niet kunnen vaststellen dat de raad van bestuur zich onvoldoende heeft ingespannen om de goede verhoudingen binnen de maatschap/vakgroep te bevorderen. De directeur Zorg heeft in diverse stadia een rol gespeeld bij de pogingen van de oogartsen om de problemen op te lossen. Eiser heeft geen concrete feiten gesteld waaruit kan volgen dat verweerster in dit opzicht is tekortgeschoten. Ook zijn geen feiten aannemelijk geworden die de conclusie zouden rechtvaardigen dat de overige maten kennelijk ten onrechte het vertrouwen in eiser hebben opgezegd. Hierbij verdient het navolgende vermelding. Uit de in dit vonnis vermelde voorgeschiedenis blijkt dat de problemen niet recent of onverwacht zijn opgekomen. De overige maten hebben al in het voorjaar van 2010 hun zorgen geuit over het functioneren van eiser. De conclusies van de CVO zijn voor eiser bepaald negatief uitgevallen. Wat daarvan verder ook zij, gelet op eisers latere schriftelijke kanttekeningen bij het rapport van de CVO, een volgend gegeven is dat zij eiser toen nog een kans hebben gegeven. Van belang is hierbij dat eiser in die fase – zonder kenbaar voorbehoud – heeft ingestemd met een veel beperkter inzet van hemzelf, zowel in tijd (met een teruggang van ongeveer drie dagen naar 1,5) als in de soorten medische verrichtingen die aan hem nog zouden worden toevertrouwd. Zij hebben desondanks kort daarna alsnog, en definitief, het vertrouwen in eiser opgezegd. De lijst met incidenten die daarbij een rol heeft gespeeld wijst, blijkens de rapportage van prof. H., weliswaar niet op calamiteiten, maar de daarin vermelde “slordigheden en onvolkomenheden” in eisers handelwijze zijn zeker ook niet te verwaarlozen. Al met al doet zich hier niet het geval voor dat eisers collega’s “in wezen ongelijk” hadden.
- 4.5 De conclusie is dan ook dat de opzegging door verweerster niet onrechtmatig was. Reeds hieruit volgt dat de vordering van eiser, die in alle onderdelen is gebaseerd op de stelling dat verweerster wel onrechtmatig heeft gehandeld, niet kan slagen. Ten overvloede voegt het Scheidsgerecht hieraan toe dat eiser bij zijn aanspraak op een vergoeding wegens goodwill, bij verweerster aan het verkeerde adres is. Hij zal dit, op de grondslag van het maatschapscontract, moeten oplossen met zijn gewezen

maatschapsgenoten, zo nodig in rechte. Overigens doet zich naar het oordeel van het Scheidsgerecht ook niet het geval voor dat verweerster zich in dit opzicht de belangen van eiser onvoldoende heeft aangetrokken. Eisers gemachtigde heeft in dit verband bij de mondelinge behandeling, desgevraagd, verklaard dat eisers aanspraak op een vergoeding wegens goodwill ook betrekking heeft op het verval van zijn halve praktijk in het kader van de afspraken na het CVO-rapport. Het daarop betrekking hebbende onderdeel van de vordering is daarbij toegelicht met de stelling dat verweerster is tekortgeschoten in (de bevordering van) de nakoming van de afspraken van oktober-november 2010 (zie onderdeel 2.6 van dit vonnis), maar eiser heeft tegenover de betwisting daarvan door verweerster deze – niet eerder geponeerde – stelling niet geconcretiseerd, laat staan aannemelijk gemaakt. Ook hier geldt dat de afspraken in de eerste plaats de maten onderling betroffen.

- 4.6 Ook een vergoeding wegens de waarneming van eiser is een zaak van de maatschap, niet van (eiser en) verweerster. Ook in dit opzicht zijn er geen bijzondere omstandigheden die tot een andere uitkomst kunnen leiden.
- 4.7 Voor enige vergoeding in ander opzicht bestaat evenmin grond. De nevenvordering betreffende de vergoeding wegens gemist inkomen over een periode van een jaar heeft dus ook geen succes.
- 4.8. Gegeven deze uitkomst dienen de kosten van het Scheidsgerecht, begroot op het hierna te vermelden bedrag, ten laste van eiser te komen. Deze kosten zullen worden verrekend met het door hem betaalde voorschot. Het restant wordt aan hem terugbetaald. Het Scheidsgerecht acht het redelijk om te bepalen dat elk van partijen voor het overige de eigen kosten draagt.

5. De beslissing

Het Scheidsgerecht, beslissende bij wege van arbitraal vonnis:

- 5.1 wijst de vordering af;
- 5.2 veroordeelt eiser in de kosten van het Scheidsgerecht, ten bedrage van € 6.100, en bepaalt dat deze kosten worden verrekend met het door eiser betaalde voorschot;
- 5.3 bepaalt dat elke partij voor het overige de eigen kosten draagt.

Dit vonnis is vastgesteld te Utrecht en is op 14 september 2012 aan partijen verstuurd.